

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 03/15/2007
Spisová značka: 20 CDO 2039/2006
Typ rozhodnutí: Usnesení
Heslo:
Dotčené předpisy:
Kategorie D
rozhodnutí:
20 Cdo 2039/2006

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miroslavy Jirmanové a soudců JUDr. Pavla Krbka a JUDr. Vladimíra Mikuška ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného MUDr. D. B., proti povinné E. N., zastoupené advokátem, pro 1.461,60 EUR s příslušenstvím, srážkami z důchodu, vedené u Okresního soudu v Nymburce pod sp. zn. E 55/99, o dovolání povinné proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2005, č.j. 30 Co 370/2005-373, takto:

I. Dovolání se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozhodnutím krajský soud potvrdil usnesení ze dne 8. 6. 2005, č.j. E 55/99-346, kterým okresní soud zamítl návrh povinné na zastavení výkonu rozhodnutí (nařízeného jeho usnesením ze dne 30. 5. 2002, č.j. E 55/99-69). Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, jenž – odkazuje na předchozí pravomocná rozhodnutí o téže námitce – dovedl, že tvrzená pohledávka povinné vůči oprávněnému z opravy hrobu zemřelého syna účastníků není způsobilá k započtení. Věcnou správnost exekučního titulu nelze v řízení o výkon rozhodnutí přezkoumávat.

V dovolání povinná setrvává na svých námitkách, že vymáhaná pohledávka zanikla započtením její vzájemné pohledávky vyplývající z opravy a úpravy hrobu syna účastníků a že vydání exekučního titulu bylo dosaženo na základě vykonstruovaných a zavádějících tvrzení oprávněného. Výkon rozhodnutí je třeba zastavit rovněž proto, že cizozemské rozhodnutí, jež je v souzené věci exekučním titulem, nebylo v České republice predepsaným způsobem uznáno. Navrhla, aby Nejvyšší soud usnesení soudů obou stupňů zrušil a výkon rozhodnutí zastavil.

Oprávněný ve vyjádření k dovolání uvedl, že o stejném návrhu povinné bylo v minulosti již dvakrát rozhodnuto. Nebyl to oprávněný, nýbrž povinná, kdo před německými soudy uváděl nepravdivé a neúplné údaje. Před českými soudy pak povinná zatajila, že se jedná o hromadný hrob její rodiny se šesti pohřbenými; k údajné opravě hrobu navíc došlo až několik let poté, co byla do hrobu – jako poslední pohřbený – uložena její matka.

Nejvyšší soud věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 4. 2005 (čl. II, bod 3. zákona č. 59/2005 Sb., dále jen „o.s.ř.“).

Dovolání není přípustné.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. – jež podle § 238a odst. 2 o.s.ř. platí obdobně a podle něhož je přípustnost dovolání nutno v předmětné věci posuzovat vedle ustanovení § 238a odst. 1 písm. d) o.s.ř. – je dovolání proti potvrzujícímu usnesení odvolacího soudu, jemuž nepředcházelo kasační rozhodnutí, přípustné jen, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam; ten je dán zejména tehdy, řeší-li rozhodnutí odvolacího soudu právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li ji v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o.s.ř.).

Povinná argumenty ve prospěch názoru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam, dovolacímu soudu nepřednesla, a ani hodnocením námitek obsažených v dovolání k závěru o splnění této podmínky dospět nelze. O existenci (dovoláním otevřená) právní otázka, jejíž posouzení by mohlo být relevantní i pro posouzení obdobných právních poměrů a jež by tak mohlo mít vliv na rozhodovací činnost soudů obecně (což rozhodnutí zásadního právního významu ve smyslu § 237 odst. 3 o.s.ř. předpokládá), totiž v dané věci nejde, jelikož není žádného podkladu pro úsudek, že odvolací soud při posuzování rozhodných otázek uplatnil právní názory nestandardní, případně vybočující z mezí ustálené soudní praxe.

Námítka týkající se započtení vzájemné pohledávky povinné vůči oprávněnému zásadní právní význam napadeného usnesení založit nemohou, neboť návrh na zastavení výkonu rozhodnutí založený na téže argumentaci byl v souzené věci již jednou podán a usnesením okresního soudu ze dne 8. 6. 2004, č.j. E 55/99-274, ve spojení s usnesením krajského soudu ze dne 29. 11. 2004, č.j. 30 Co 436/2004-328, pravomocně zamítnut. Tato rozhodnutí – závazná pro účastníky a všechny orgány (§ 159a odst. 1 a 4 a § 167 odst. 2 o.s.ř.) – brání tomu, aby námitka započtení odůvodněná týmiž skutečnostmi byla v řízení znovu věcně posuzována (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. 20 Cdo 2044/2005); soudy proto postupovaly v souladu s ustálenou soudní praxí, pokud na předchozí zamítavá rozhodnutí pouze odkázaly.

Závěr odvolacího soudu, že v řízení o výkon rozhodnutí není soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, je rovněž v souladu s ustálenou soudní praxí. Obsahem exekučního titulu je soud v tomto řízení vázán a je povinen z něj vycházet, a to platí i pro rozhodnutí cizozemských soudů nebo jiných orgánů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2001, sp. zn. 21 Cdo 1511/2000, uveřejněné v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu č. 4, ročník 2001 pod zn. C 347). Námítka, že vydání exekučního titulu bylo dosaženo na základě vykonstruovaných tvrzení oprávněného, jsou proto ve vykonávacím řízení bezcenné.

Neopodstatněná je též (až v dovolání vznesená) námitka, že cizozemské rozhodnutí, jež je v souzené věci exekučním titulem, nebylo v České republice uznáno. Podle § 65 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, se uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí

rozhodnutí je uznáno tím, že český orgán k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí českého orgánu; uznání cizího rozhodnutí má povahu vyřešené předběžné otázky pro vlastní rozhodnutí ve věci, jímž je v souzeném případě nařízení výkonu rozhodnutí (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 27. 8. 1987, sp. zn. Cpjf 27/86, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 9-10, ročník 1987 pod č. 26, str. 537).

Není-li dovolání přípustné podle žádného v úvahu připadajícího ustanovení občanského soudního řádu, Nejvyšší soud je odmítl (§ 243b odst. 5, věta první, § 218 písm. c/ o.s.ř.).

Na nepřipustnosti dovolání nic nemění ani nesprávné poučení v napadeném usnesení, podle kterého dovolání proti němu je (bez dalšího) přípustné; takové poučení přípustnost dovolání nezakládá (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 29 Odo 425/2002, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 6, ročník 2003 pod č. 51).

Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243b odst. 5, věty první, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o.s.ř.; oprávněnému však ve stadiu dovolacího řízení (podle obsahu spisu) náklady nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 15. března 2007

JUDr. Miroslava J i r m a n o v á

předsedkyně senátu